

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 26.829 van 30 april 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 29 maart 2008 aangetroffen in illegaal verblijf en kreeg op die dag een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 4 juni 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de minister verklaarde deze aanvraag op 22 december 2008 onontvankelijk. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 5 januari 2009.

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. gestelde verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

3.2. Volgens verzoeker is de tegenpartij uitgegaan van een te strikte interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden” van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat buitengewone of uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen omstandigheden zijn van overmacht. Volgens verzoeker volstaat het aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst om de bedoelde machtiging aan te vragen. Verzoeker verwijst naar door hem in zijn aanvraag ingeroepen omstandigheden en stelt dat zij *“uiteraard als buitengewoon te aanzien”* zijn in zijn hoofd. Verzoeker voegt eraan toe dat er geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. Verzoeker vervolgt dat in de rechtspraak als buitengewone omstandigheid werd en wordt weerhouden, het argument dat een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden. Verzoeker poneert vervolgens dat hij zich op artikel 8 EVRM kan beroepen omdat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg en het voor hem zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst. Verzoeker specificeert dat hij gedurende negen jaar feitelijk inwoont met zijn Belgische neef en dat hij regelmatig contact heeft met zijn tante en zijn andere neven en nichten die allen in zijn streek wonen en de Belgische nationaliteit bezitten. Verzoeker voegt eraan toe dat gezien de intensiteit van de familiale band en de aanzienlijke duur van het samenwonen, het evident is dat de band die hij heeft met zijn enige naaste familie, namelijk zijn tante, neven en nichten, onder de bescherming valt van artikel 8, eerste lid, van het EVRM. Verzoeker wijst er verder op dat zijn beide ouders overleden zijn en dat het voor hem nagenoeg onmogelijk is om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben. Verzoeker stelt dat ook niet van zijn familieleden die zich hier bevinden kan verwacht worden dat ze dienen terug te keren naar Marokko. Vervolgens wenst verzoeker te benadrukken dat artikel 8 EVRM ook betrekking heeft op het privéleven, waarna hij uitgebreid zijn privéleven in België uiteenzet. Tenslotte voegt verzoeker eraan toe dat de bestreden beslissing het federaal regeerakkoord van 18 maart 2008 met de voeten treedt, aangezien hij meent aan de hierin gestelde voorwaarden te voldoen.

3.3. In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van *“het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

3.4. Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing noch formeel, noch materieel is gemotiveerd. Vervolgens stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing *“eerder beperkt”* is en *“zeer beperkt”* concludeerde dat *“niets verhindert betrokkene om via reguliere*

weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.” Verzoeker voert vervolgens een theoretisch betoog over de motiveringsplicht, poneert dat *“verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook de tegenpartij zou hebben”* en benadrukt dat de motivering uitgebreider moet zijn in de gevallen waarin de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Verzoeker specificeert dat de verwerende partij niet gemotiveerd heeft waarom de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van de wet en evenmin een duidelijke belangenafweging heeft gedaan waarom in casu het wettig nagestreefde doel *“(i.c. de beperking opgelegd door de Vreemdelingenwet) prevaleert op het recht op gezinsleven.”*

3.5. Verweerder voert aan dat verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden, zich niet op een ontvankelijke wijze kan beroepen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens verweerder kunnen verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De niet-noodzakelijk definitieve verwijdering van verzoeker van het grondgebied vormt volgens verweerder geen verboden inmenging op het recht op privé- en gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM. Verwerende partij stelt dat het onontvankelijk verklaren van verzoekers aanvraag *“niet tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk”* en dat het langdurig illegaal verblijf een schending uitmaakt van de openbare orde. Aangaande de vermeende schending van de materiële en formele motiveringsplicht stelt verwerende partij dat, aangezien verzoeker zowel inhoudelijke kritiek levert als er in slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven, het verzoekende partij ontbreekt aan belang bij haar kritiek. Verweerder betoogt dat de bestreden beslissing wel degelijk genoegzaam is gemotiveerd, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Verweerder voegt er nog aan toe dat, anders dan verzoeker voorhoudt, de gemachtigde van de minister op gemotiveerde wijze geoordeeld heeft waarom verzoeker niet aantoonde dat het voor hem zeer moeilijk zou zijn om zich naar zijn land van herkomst te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen. Volgens verweerder wordt de belangenafweging ter dege gemaakt, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar een regeerakkoord aangezien dit geen bron van recht uitmaakt en politieke intenties bevat die nog niet in reglementaire bepalingen zijn omgezet.

3.6. In zijn repliekmemoirie benadrukt verzoeker het feit dat artikel 8 EVRM naast de bescherming op familie- en gezinsleven ook de bescherming van het privéleven dekt. Verzoekende partij herhaalt dat hij hier een gezins- en privéleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker verbaast zich over het stereotiepe en zeer summiere verweer van de verwerende partij *“nu zij het uitgewerkt middel in se onbesproken laat.”* Verzoeker vraagt zich af *“of uit dit stilzwijgen mag worden afgeleid dat m.b.t de aangehaalde schending van artikel 8 E.V.R.M. geen verweer wordt gevoerd en dat middel dan ook als gegrond naar voor komt?”* Verzoeker vervolgt dat de tijdelijke verwijdering naar zijn land van herkomst een verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, *“nu dit zeker niet in verhouding staat met het nagestreefde doel, zijnde het belang van de Belgische Staat te vrijwaren.”* Verzoeker benadrukt dat zijn aanwezigheid immers geenszins de nationale veiligheid, de openbare orde en het welzijn van het land en zijn onderdanen in gevaar brengt. Verzoeker betwist vervolgens niet dat het ingeroepen regeerakkoord op zich nog niet bindend is maar meent, gelet op het feit dat het regeerakkoord op het gebied van economische integratie vrij duidelijk geformuleerd is, dat dit een *“zeker onmiddellijk effect”* heeft *“waar verwerende partij ook niet naast kan.”* Aangaande het tweede middel stelt verzoeker dat hij niet ontkent dat hij bij machte is de inhoud van de aangevochten akte weer te geven en dat de *“hoofdvraag inzake dit middel blijft of die motivering ook afdoende is.”* Verzoeker stelt dat hij zijn bezwaren wenst te herhalen wat betreft de feitelijke juistheid en inconsistentie van de

gegevens waarop de verwerende partij zich blijkens de motivering van de aangevochten beslissing heeft gebaseerd.

3.7. Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft onderhouden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

3.9. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.10. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.11. Uit de in punt 1.2. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 juni 2008 heeft verzoeker onder de hoofding *"Buitengewone omstandigheden"* het volgende ingeroepen:

"Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit en weet in zijn land van herkomst niet waar naartoe."

De naaste en enige familieleden van verzoeker wonen in België. De beide ouders van verzoeker zijn reeds overleden.

In dit kader wenst verzoeker dan ook artikel 8 EVRM in te roepen als buitengewone omstandigheid.

De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.102001, nr. 99.769).

Artikel 8,1 EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie".

Verzoeker heeft geen ouders meer in leven. Broers en zussen heeft hij niet zijn naaste familie betreft zijn tante en neven en nichten welke allen in België woonachtig zijn. Kortom, alle naaste familie van verzoeker vertoeft in België.

In het kader van de procedure op grond van artikel 9 bis V.W. wenst verzoeker artikel 8 EVRM in te roepen met het oog op de bescherming van zijn familieleden doch wenst tevens op te merken dat dit slechts één van de aspecten is van betreffend artikel 8 EVRM.

Immers, staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privé-leven.

VANDE LANOTTE stelt dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J.VANDE LANOTTE, S GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649),

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezins- en familieleden, zeker nu "privé"-leven", expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker kan dan ook in elk geval beroep doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft hij, reeds 6 jaar ononderbroken op Belgisch grondgebied.

Verzoeker heeft zijn sociale en gevoelsleven verankerd in België. Elke sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgesplitst met dit lange verblijf.

In België daarentegen heeft verzoeker, naast de het onderhouden van de nauwe banden met zijn familie, duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de lijst van personen van Belgische nationaliteit die stellen verzoeker te kennen en zijn regularisatie te ondersteunen (zie Stukken).

Verzoeker is naast het Frans ook de Nederlandse taal machtig en kan derhalve niet langer aanzien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Hoewel de Minister mensen met een illegaal verblijfsstatuut niet wenst te belonen, mag verzoeker louter omwille van zijn illegale verblijf niet het recht ontzegd worden om zijn banden met zijn enige en naaste familie alsmede zijn sociale banden verder uit te bouwen en te bestendigen, nu dit recht gewaarborgd is door artikel 8 EVRM.

Verzoeker welke duidelijk sedert 31 maart 2007 duurzaam op het grondgebied verblijft kan tevens een vaststaand werkaanbod voorleggen.

Verzoeker voldoet derhalve tevens aan de voorwaarden aangaande economische regularisatie zoals vooropgesteld in het regeerakkoord van 18 maart 2008."

3.12. De bestreden beslissing antwoordt hierop als volgt:

"(...) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sedert 2002 in België verblijft, zijn naaste familie in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans zou spreken, alle banden met zijn thuisland zou

verbroken hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Betrokkene verblijft sedert 2002 in België, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 93 en dit 6 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft betrokkene gedurende 6 jaar illegaal in België verbleven.

Dat hieruit volgt dat de verzoeker zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 1509.2006 en 27.12.2006.

Wat betreft het feit dat zijn naaste familie in België woont: betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zijn naaste familie in België verblijft op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Wat betreft de verwijzing naar het regeerakkoord van 18.03.2008: de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)"

3.13. De draagwijdte die de gemachtigde van de minister aan het begrip "buitengewone omstandigheid" geeft, wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Er wordt immers gesteld dat het om gegevens dient te gaan die het indienen van een aanvraag in België zouden rechtvaardigen en waaruit blijkt dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker toont met zijn betoog niet in concreto aan dat de gemachtigde van de minister een onjuiste of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan het begrip "buitengewone omstandigheden" vermeld in artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet, zodat zijn kritiek niet dienend is (RvS 20 september 2007, nr. 174.686). Het blote betoog van verzoeker dat de door hem ingeroepen omstandigheden "uiteraard als buitengewoon te aanzien" zijn in zijn hoofd toont niet aan dat hij buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen. Verzoekers standpunt dat het louter inroepen van een argument dat een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden, weerhouden wordt door de rechtspraak als buitengewone omstandigheid wordt niet aangetoond. Alleszins is dergelijke rechtspraak de Raad niet bekend.

3.14. Het kan niet worden betwist dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Het feit dat de gemachtigde van de minister in casu een discretionaire bevoegdheid heeft, betekent dat de motieven van de bestreden beslissing bij uitstek draagkrachtig moeten zijn. Een discretionaire beslissing, wil zij "afdoende" gemotiveerd zijn, dient uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze, concrete gegevens te vermelden die haar verantwoorden (cf. RvS 30 juni 1993, nr. 43.560, De Bouck).

De appreciatie van de door verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheden is zaak van de overheid. Het komt de Raad niet toe zich de discretionaire bevoegdheid van die

overheid aan te matigen, doch zij moet enkel nagaan of die overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. In casu steunt de bestreden beslissing op duidelijke juridische en feitelijke overwegingen. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat de betrokken beoordeling kennelijk onredelijk is. In casu toont verzoeker dit niet aan.

3.15. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen, zodat verzoekers opwerping dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn, feitelijke grondslag mist. Dezelfde opmerking geldt voor verzoekers opmerking dat er geen duidelijke belangenafweging werd gedaan waarom in casu het nagestreefde doel *“(i.c. de beperking opgelegd door de Vreemdelingenwet) prevaleert op het recht op gezinsleven.”* Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de bestreden beslissing het volgende stelt: *“Wat de schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.”* Verzoeker tracht tevergeefs aan te tonen dat een tijdelijke verwijdering in zijn geval wel degelijk disproportioneel is. Het is niet omdat een vreemdeling geenszins de nationale veiligheid, de openbare orde en het welzijn van het land en zijn onderdanen in gevaar brengt, dat een tijdelijke verwijdering de facto disproportioneel is. Artikel 8 EVRM staat immers niet in de weg dat de vreemdeling de noodzakelijke formaliteiten moet vervullen om aan de geldende wettelijke bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf in het Rijk te voldoen. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aan die voorwaarden te voldoen, houdt als dusdanig geen schending in van artikel 8 EVRM (RvS 21 december 2007, nr. 1.790 (c)).

3.16. Daar waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij een stereotiep en zeer summier verweer voert en zich afvraagt of verwerende partij *“nu zij het uitgewerkt middel in se onbesproken laat (....) uit dit stilzwijgen mag worden afgeleid dat m.b.t de aangehaalde schending van artikel 8 E.V.R.M. geen verweer wordt gevoerd en dat middel dan ook als gegrond naar voor komt”*, wijst de Raad erop dat, mocht dit al zo zijn, dit in een inquisitoriale procedure er niet toe leidt dat het middel zonder meer gegrond zou moeten worden verklaard. Verzoeker toont met zijn blote beweringen niet aan dat het door hem aangehaalde gezinsleven met zijn tante, neven en nichten valt onder de toepassingsfeer van artikel 8, eerste lid, EVRM. Artikel 8 EVRM legt de verdragsstaten voorts niet de verplichting op om een door een vreemdeling gemaakte keuze van verblijfplaats te respecteren en aan het aldaar ontwikkeld privé- of gezinsleven gevolg te geven door het verstrekken van een verblijfsmachtiging. (cfr. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270; cfr. EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996); cfr. RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). De Raad merkt nog op dat een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt op zich genomen op geen enkele wijze het vermeende gezinsleven van verzoeker beïnvloedt en er allerm minst toe strekt de familieleden van verzoeker ertoe aan te zetten terug te keren naar Marokko.

3.17 In zoverre verzoeker zich beroept op *“het regeerakkoord”* merkt de Raad op dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties inhoudt en bijgevolg geen enkele bindende of verordenende kracht heeft, waaraan verzoeker rechten kan ontleen. Beleidsintenties behoren niet tot het materieel recht en vormen bijgevolg evenmin het normatief kader waarbinnen het bestuur kan opereren. De Raad kan daarom geen wettigheidscontrole voeren op een regeerakkoord.

3.18. Verzoeker brengt, door in grote lijnen de grieven in zijn verzoekschrift te herhalen die als argumenten dienden bij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag, geen middelen aan die de bestreden beslissing kunnen doen wankelen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond noch een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

Dientengevolge zijn het eerste en tweede middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.